

zakaj ni ga tako veliciga in težkiga vozá, de bi si ga borja, ako ji je na punti, ne upala zverniti. Vidi se po hudi borji med Št. Vidam in Ipavo na senožetih do pet zvernjenih vozov, mnogoterkrat razbitih in razdrobljenih, de ni kosic pri koscu; take nesreče se tudi v Rebernicah, na Gaberku in drugod pripetó. De se pri taci priložnostih tudi ljudje še clo do smerti pobijejo, je lahko verjeti; zatorej jemló popotniki po 2—4—6 deržačev, ki jim kočije derže, de jih borja ne zvraca. Ti overžejo in ovežejo kočijo z vervmi in jo derže ali vlečejo proti borji. Po Luizini cesti nad Reko so že sperviga na bolj nevarnih krajih stene ali zide v brambo pred borjo naredili. Prek železnice, kodar bi borja prehudo pahala, bodo mende mogli tudi take brambe omisliti.

Borja ima svojo pot od severnoizhoda proti jugozahodu in se zgubi na Jadranskim morju; vse drevje po nje hudih zbrisih je proti jugozahodu obernjeno; hrast, ki na takim zbrisu raste, je od borje uvit — ima pokice po lesu, de ni priden za doge, je mlinčast ali veterncast kot plenjivo železo. Sama oskers se borji ne da vžugati, in lepo piramidasto raste.

(Dalje sledi.)

### **Slovesnost v jami pod Malim gradom pri Planini.**

Neka srečna námera me 2. t. m. v Planino pripelja. Ko se po nekterih gospodih tamkej ogledujem, je bil le odgovor: „Ni nikogar! V jami pod Malim gradom bo slovesnost; pervikrat bo razsvetljena! Pred ta dan namreč se je bila misel zbudila, kaj slovesniga napraviti, in velikost in lepoto jame enkrat več množici pokazati, kolikor jo je ložje doiti. Gosp. Dr. Schmidl namreč, ki je nalaž iz Dunaja prišel to jamo preiskovat, in g. Rudolf, ki mu je iz Idrije na pomoč prihitel, sta sicer že 2400 sežnjev dalječ naravnost od vhoda jame proti Postojni pod zemljo prišla, vonder to se je zamoglo le z veliko težavo in trudam zgoditi. Od začetka jame pa, kjer Unec izteka, se vonder da brez posebne teže kako četert ure dalječ priti do perviga jezera. Ta pot je bila tedaj z neutrudenim ponočnim delam kar mogoče poravnana, deržaji napravljeni, bervi varne podstavljene. Gospoda Dr. Schmidl in Rudolf sta delo vodila; gospodje: srenjski župan Vilher, Obreza in Perenič so z delavci, svečavo in deskami (žagancami) pripomogli, to slovesnost izpeljati. Tudi bengaljski oginj je bil pripravljen, to je, neka kemiška zmes iz solitra, žvepla, železa in družih taci reči, ktera prižgana da močno, belo, dnevu podobno svetlobo.

Množica kakih šestdeset oseb, gospodov in gospá, vradnikov in teržanov, je bila zbrana, ki me je ptujca tudi prijazno med se sprejela, ko začeta čolnica ob petih popoldne od kraja odrivati, de sta sčasoma vse obiskovavce jame do vhoda prepeljala. Kako zavzel se je, in ostermel pa je vsakteri, v jamo stopivši! Bilo je, kakor de bi se znašel v prostorih velike cerkve, ktero je mogočna roka stvarnikova sozidala in obokala. Resni in čudni občutik je še množil mrak, v kteriga se je svetloba dneva če dalje bolj prehajala. Širjava jame je v začetku precej velika, kakih 8 ali 10, višava pa je kakih 15 sežnjev; ob kraji so stene zlo ravne, obok po dolgim izpeljan, na pervim ovinku pa se bolj vzdigne, de je podolgasti kuplji podobin, in sèmtertjè je viditi podob iz kapaniga kamna. Ko so bile zdaj nesoštete luči ob deržajih, po stenah na kolih in posameznih skalah prižgane, in je iz daljave v jami bengaljski oginj posijal, in se je pogled dalje v popred temno jamo odperl, je vse zavzeto zaostalo, preden se je začelo dalje stopati. Posebno lepo so se kazale sveče, v križ nastavljene na pervim griču, ki se Kalvarija kliče. Od začetka je pro-

storno hoditi po levi strani jame, in globoka voda teče na desni; potem pelja bervi čez vodo na uno stran, in kmalo, per kalvarskim griču se svet ob desni strani vzdigne, in tukej je kot z mostovža ali altane čudovito nazaj prot vratam jame gledati. Zdaj so se oglasili prvi: Živi! Dr. Schmidlu, ki je bil prvi vzrok slovesnosti. Silni prostori so tukej že bolj temni, in obilno svečave jih ni moglo zadosti razjasniti, dokler jim ni bengaljski oginj pristopil.

(Konec sledi.)

### **Pomenki v besedah**

„župan — županija — nadžupan — nadžupanija.“ \*)

Po spričevanji „Časnika“ list 44 nek učen gospod na Dunaji dokazuje, kako de nadžupanija za „Bezirkshauptmannschaft“ ne gré in se tudi ne spodobi. Prav je, de se iména, ki se novim rečem dajejo, pretresujejo, de se njihova veljava ali poterdi, ali de se zavolj neveljave druge boljši ponudijo. Zato bi bilo tudi prav, ako bi bil tisti gospod blagovolil, nam kako drugo, bolj primerjeno imé nasvetovati, zakaj brez iména te po vsih slovenskih ustih tekoče oblastnije, kakor je „Bezirkshauptmannschaft“, vender nismo radi, in ako je ne bomo nikdar po naše imenovati začeli, ne bo tudi nikdar našiga iména iméla.

De ni bila beseda „županija“ v sedanjim poménu Slovincam do zdaj znana, je rés; pa zakaj ni bila znana? Zató ker ni bilo nič taci, kar bi se bilo tako imenovalo. De je pa zdaj berž v več krajih „srenjo“ odrinila, kaže de ni taka grozna ptujka, kakor jo imenovani gospod imenuje, in de ni tako neprimérna, ker nam jo sam dobrovoljno veljati pustí. Njegovo dokazovanje gré sosebno na to, de ako nam tudi „županijo“ dovoli, iz tega pa nikakor ne sledí, da je potém „Bezirk“ imenovati „nadžupanija“ — in me zato žalostne zmote obdolžuje, ker sim kaj taci nasvetoval. Zmot koga obdolžiti ni vselej sosebne učenosti treba, pa popraviti jih, to veljá, — to iz zmotnjave na luč speljá, pa gospod je le moj zmotnjavski ogork poteptal, nove luči pa nam ni nobene nažgal, in nas je rajši v stari noči pustil. To pa ni nobene posebne hvale vredno, nar manj v zdajnjim času, kjer vsak rodoljuben Slovinc želi, de bi se od vsih nemško keršenih novih reči in naredb po domače zmeniti zamogli.

Jez sim rekel: „nadžupanija“; recíte vi gospod! kaj boljiga, in vsi se ga bomo poprijéli, saj tukaj ne gré ne na vašo, ne na mojo veljavo, gré le na bolj primerjeno imé. Samo imé se ne bo nikdar naredilo, ako ga kdo ne nastavi. Od kdaj so bile že „kresije“, od kdaj „Bezirk“? in „kresija“ je v svojim starim pomenu že srečno umerla, „Bezirk“ so se tudi že v „Bezirkshauptmannschaft“ prekerstili, in

\*) Treba je, de se zedinimo v tako imenitnih besedah, ki se zdaj vsaki dan velikrat rabijo. De se zedinimo, je pa treba, de se dobro pomenimo, in na ponudbo dane besede od vsih strani pretresemo. Zdaj je še čas zató, ker, kakor so sedanje postave začasne (provisorisch), tudi ni napčno, če nektare zdej rabljene besede le za začasne vejajo, dokler niso po večini poterjene. Besedi župan in županija ste se tako naglo sercu in jeziku slovenskiga ljudstva vrinile, de boste težko več veljavnost pri njem zgubile. To je očitno znamenje, de je z besedo »županija« častiti g. Graberski pravo zadel. Nekdanje soseske, občine (srenje) s svojimi »rihtarji« so bile vse kaj družiga od sedanjih s svojimi župani, in kakor cesar vlada cesarstvo, kralj kraljestvo, knez knežijo, vlada — se vé de v primernim pomenu in obsegu — tudi župan s svojimi svetovavci županijo. — Kar pa imé »nadžupan in nadžupanija« i. t. d. vtiče, se nesmemo poprej v pretresovanje utikati, preden niso braveci sami tega celiga sostavka brali.

Kupil jih je neki mestni svetovavec, in moral sim jih v dervarnico peljati. To bo za uboge ljudi, so rekli.“

„Kaj? se ubogem derva li v dar dajejo?“

„Tega ne vem.“

„To je vse drugače, to vem. Mesto je bogato, in nakupi mnogo mnogo sežnjev pacelnov\*), zvezčikov, ter jih po zimi v celo majhnih povzemkih ubogim prodaja, ker je odertija pri dervah v mestu presilna. To more biti v mestu, pri nas pa že ne.“

„In zakaj ne, Velkučnik! zauka Rudnik. Nisi še danes nobeno besede pregovoril; pa zdaj nam, kakor se mi zdi, na sled pomagaš. Dervarnico moramo napraviti.“

„Oj, Rudert, to če penězov; kaj takega morejo mestjani narediti, vasčani pa —? Kdo pa bo zato donarje dajal, in zalagal?“

„V naši vasi ne potrebujemo nobenega beliča zaloge k temu; derva damo sami. Mnogi izmed nas prodajajo derva, in rušo; ali vse v mesto zvozimo, ali nekoliko posamesno prodamo, je gor in dol. Kako pa naredijo to v mestu, povej Velkučnik?“

„Na! Tam je naprava takale: V dervarnici, ki je prosto dvorišče, stoji kučica, kjer čuvaj in ogleduh stanuje. Ta scepi in soseka derva, jih zloži v sklade, in varuje. Dvorišče je visoko zagrajeno, da se nič ne more ukrasti. Kdor torej hoče za nekoliko grošev derv imeti, gre k milozinarju, ki je, kakor sim slišal, neki mestni svetovavec, in dobí naukazni pis, ki ga v dervno dvorišče nese. — Tamošni čuvaj ima močen jermen, enak bikovici ali podpersniku s raznimi luknjicami. V jermen on zakopča (zapne) tako terdo, kakor je mogoče, povzemko derv. Pri vsaki luknjici je cena zaznamvana.“

„Tega ne umem.“

„Ej da! To ni težko razumeti. Ko je jermen na nar dalje zakopčan, velja več, kakor kadar je terdši zapet.“

(Dalje sledi.)

### **Kako se ravnati, če človeka griža napade?**

Griža je léta po več krajih. Nek častit gosp. fajmošter iz Štajarskiga so nas naprosili, naj bi kakšno zdravilo po „Novicah“ nasvetovali ter so nas vprašali: ali bi o griži arnika kaj veljala.

Radi damo odgovor na to vprašanje, ker „Novice“ imajo namen v vsih potrebah svetovati in pomagati, če le morejo. Pred vsim pa smo dolžni povedati, de je griža — posebno tako imenovana kervava griža — silno nevarna bolezen, ktera zdravnikove pomoči potrebuje, ki zdravila daje po lastnosti in stopnji bolezni, ki se ne dajo po enim kopitu svetovati. Od arnike nimamo nobene skušnje, ker je arnika le bolj homoeopatiško zdravilo, mi pa se s homoeopatikom ne pečemo.

Pred vsim naj bo vsacimu povedano, de griža je vselej prisad ali vnetje čev, pri katerim se posebno končno čevo — ritnik — vname. Naj si vsak to dobro dobro v glavo utisno, ker iz tega, de vé, de so o griži čeva vnete, bo lahko spoznal, kako škodljive so o griži tako imenovane močne, dišeče (gvircaste) zdravila, vino, žganje, brinovec, poper, cimeti i. t. d. Pa v driski in hitrici je gorko černo vino s cimeta že vunder večkrat pomagalo — bota ali uni rekel. Ali, prijatelj! driska ali hitrica ni vselej griža. O prvem začetku, če se je kdo trebuh ali noge prehladil ali kaj napčniga, sadja ali kaj družiga enaciga povžil, prime človeka včasih driska in ga tudi po čevih kolje in dere, — pa to klanje

večkrat popolnoma preneha, tudi človeka ne mrazi in ga vročina ne kuha. Takrat zna dobro gorko vino (posebno černo vino) z enmalo cimeta, ali pa tudi kamilčna voda, ali kakšni požirk brinovca, prižgana župa in enake reči prav dobre biti, zlasti če človek še trebuh prav gorko s flanelo ali s svilno (židano) ruto preveže.

Kakor hitro pa bolnika po čevih neprenehama kolje, ga driska napada, in kadar je vročnica (Fiber) pritisnila, takrat pa so vse gori imenovane zdravila hud strup, ktere, kakor vsak lahko zapopade, prisad ali vnetje v čevih še povikšajo, zato, ker čeva še bolj vnamejo.

Kader človeka griža napade, ste med domačimi zdravili ti dve nar boljši in nar potrebniši: prvo je gorkota, drugo pa so žlezaste pijače.

Grižev človek naj se tedaj v posteljo vleže, dobro odene, de se potiti začne; pot zaverne bolezni iz čev na kožo, de se driska in tudi klanje ustavi. De se pa človek lože potí in tudi vnetje in bolečine v čevih potolajijo, je dobro, če bolnik žlezaste pijače toplo pije, ajbžev čaj ali tē, ali ječmenovo vodo, ali iz sladkih mandeljnov napravljeno vodo (15 — 20 zlušenih in stolčenih mandeljnov na 1 polič vode). Vse se mora — smo rekli — gorko vživati. Bolnik tudi ne sme iz postelje vstajati in iz hiše na merzel zrak k potrebi hoditi, ampak jo v hiši na posodo opravljati, ki se mora vselej berž iz izbe nesti. Vselej je dobro, če bolnik nogovice (štumfe) na nogah obderži, de se ne prehladí. Čez trebuh naj se pokladajo gorke rute ali sogreta flanela. Jé naj nič, kakor — če more — čisto meseno pa ne osoljeno župo, ali če te nima, gorak in redek sok, tudi ne osoljen. Vsako prehlajenje ali napčna jed je grozno škodljiva.

Kdor se bo tako ravnal, si bo večkrat pomagal, če le griža ni prehuda, ktera potem zdravnikove pomoči potrebuje.

### **Slovesnost v jami pod Malim gradom pri Planini.**

(Konec.)

Od Kalvarije naprej je bila pot bolj težavna, tū in tam sterma; po razvaljenim kamnji je bilo lesti, po polzkih in mokrih tleh varno štopati, po robovih se loviti, če ni kdo hotel na eni strani v globočino zderkniti, na drugi v globoke luknje, polne vode se vmočiti. Vender vse je veselo in serčno naprej stopalo, luči ob stenah in v rokah so pot kazale, in bengaljski oginji je razprosterte temine od časa do časa razgrinjal. Takó je večí del množice zaporedama noter do jezera prišel, brez de bi se bilo komu kake posebne nesreče pripetilo. Tukaj nad jezeram stati je groza vsaciga obhajala; luč svečave je bila preslaba, v breznu doli vodó pokazati, in v višavi gori čudne oboke razkriti; višava jame je na tem mestu 40 sežnjev, od vode do verh oboka. Kar je spet bengaljski oginji posvetil; pa preden je bilo moč, okó na vse strani obrniti, in čuda stvarnikove nekoliko spoznati, je tista svetloba minula. Zdaj je pot spet vse naglo nazaj peljala, in preden se je iz jame stopilo, so zaostali pesmoljubi slovensko petje znotrej začeli, ki se je po nezmernih prostorih čudno razlegalo. Ko je vse zopet čez vodo pod milo nebo prišlo, je gostoljubni župan g. Vilher nekoliko utrujenim obiskovavcam jame okrepčanja pripravil, dobriga vina in vola. In zdaj je mnogokrat zadonelo: Živijo gospod Dr. Schmidl, g. Rudolf, g. Urbas, ki se je bil l. 1849 prvi dalje v jamo iti podstopil, in verli Planinčanje. Prijazni pogovori, veselo petje domačih pesem, in druge kratkočasnosti, ker je g. Dr. Schmidl vse znal oživiti,

\*) Pacelni so na Koroškem nescepljene polena, ki se dobé od oklestjenih vej borovega ali smrekoviga, ali kakorsnega si bodi drevja, navadne dolgote 24 — 30 palcov. Kako se jim pravi drugači?

so komej prihod noči čutiti dale. In zdaj je še enkrat bengaljski oginj posvetil, in podoba jame od zunaj pokazal; drugi pa je znotrej jame posijal, kjer je bilo ravno tako viditi, kakor zjutrajno zarijo, kateri višje stoječi oblaki le kako lino puste. Ko smo zopet v Planino prišli, s svečavo obilno kot v procesii, je bil pred ločitvo zadonel še glas: Živi Dr. Schmidl! naj živijo Planinčanje!

O sklepu te slovesnosti naj bo to opomnjeno, de preiskovanje jame, ki se zdaj godí, gotovo ne bo brez dobička, ne samo za učeni svét, ampak tudi za kmetijstvo v Planinski dolíni. Vse se sicer ne da naprej prerajati; vendar med drugim že to zna v velik prid biti, de se bo bolj na tanko čas prihoda velike vode iz jame vedil, kadar kako deževje naprej na Pivki razsaja, in se bo tedaj v času kaj s poti spraviti znalo. Tako je bilo ravno 30. p. mesca, ko je bila na Pivki velika naliv, v Planini pa ne sile, in se je Unec nagloma narasel, drugi iztoki vode pa se niso nič ali ne veliko spremenili. Iztrebljenje jam, ki vodo v Planinski dolíni požirajo, se je ta pot že koristno pokazalo; zakaj lahko so že zdaj vodo v se vzele, ktera bi bila drugač gotovo po ravni nastopila, in snožeti podškodovala.

Podlipski.

### **Pomenki v besedah**

„župan — županija — nadžupan — nadžupanija.“

(Dalje.)

Gospod iz Dunaja prestavlja, kar nam je znano, nadžupana Obergemeindevorsteher. To bi bil komaj, pa ne še za prav moj véliki župan; nadžupan ni po mojim ne mali ne véliki župan, je več kakor katerikoli župan, je nad župane postavljen oblastnik, je tedaj to, kar pravimo Bezirkshauptmann. Kaj bi gospod djal, ki tak bistven razloček med Gemeinde- in Bezirksvorsteherung nahaja, ako bi ministram v glavo padlo, namesto Bürgermeister reči: Bürger-Gemeindehauptmann? kar je tako lahko mogoče, kakor že skoraj za vsako reč rečejo: Kreis-, Bezirks-, Stadt-, Schloss-, Berg- u. s. f. Hauptmann in kar bi se skoraj bolj pristojalo. Kako bi mogel poplej Bezirkshauptmann poleg Gemeiddehauptmanna svojo veljavo ločiti? — Kreishauptmann je tudi vsa druga veljava, kakor Bezirkshauptmann, in po čem se ločita? po besedah Kreis in Bezirk gotovo ne, zakaj obojno pomeni po svojim etymon „Kreis“ in „circulus“ kakšnokoli okolico. Ločijo se tedaj samo po pomenu, ki se jim da, zato imamo létas drugačne Kreise in Bezirke, kakor so bili lani in kdo je še rekel, de je to žalostna zmota, in de ti prekerševavci ne vedó kaj delajo?

Imé je imé; ono ne daje in ne odjemlje veljave; to stori le pomén, ki se mu daje. Nikar se zato ne bojte, de kmet, kadar bo vedil, komu „nadžupan“ pravimo, mu bo nar pred pod noge pogledal, ali res cokolj ne nosi, kakor se zna primeriti, de jih bo v daljnim cesarstvu kakšen župan nosil. Nadžupan bo za stran tega poleg župana ravno tako lahko svojo veljavo ohranil, kakor jo vsi Hauptmanni v svojih raznih pomenih za se ohranijo, desiravno so politiški, vojaški, kameralni, družbinski i. t. d.

Pa saj nikomur ne té ne une besede ne vrivam; sim le v razorano polje slovenšine zernice vergel, ki se je meni dobro zdelo, naj se že prime ali ne. Ali sim za to imé zmotnjavca zaslužil? Če se hočemo, po ti poti srečevati, kam pridemo! Z lepo se zmenimo, to bi znalo za vse prav biti.

(Konec sledí.)

### **Vsakimu svoje.**

Iz Celja smo prejeli dopís, kteriga se ne branim v „Novicah“ natisniti, v znamenje, de nismo v nobeni zadevi enostranski, ampak de radi dovolimo besedo vsakimu poštenimu možu, ako je tudi nasprotna nam ali našim g. dopisnikom. Kar pa našiga g. dopisnika vtiče, ki je unidan iz Celja tisto neprijetno novico naznanil, moramo pa tudi povedati, de ga poznamo častitiga rodoljuba, ki ni, kakor morebiti nekteri mislijo, iz verste mladih prenapetih Slovincov, de torej njegovim dopisam zamoremo zaupati. Zna biti, de je v ti zadevi preojstro sodil, za to pa tudi — ker ga pošteniga možá poznamo — ne bo zoper to, de se zaslíjšijo tudi druge mnenja. Gotovo je pa, de za šolstvo pred vstavo zasluženi g. vodja zdaj po vstavi ni bil več na pravim mestu, ker ni slovenšine razumel. Iz dopísa iz Celja povzamemo „sine ira“ naslednje verstice:

»Ljube Novíce! Ve ljubite resnico, zato vzemite v svojo sredo naslednje moje besede. Nisim scer prijatelj pisanja; pa zdaj sim prisiljen Vas prositi, moje besede razglasiti, ker so se v Vašim listu 21. velkiga serpana t. l. v »novičarju iz Celja« neke besede znajde, katere so nam silno hudo djale. Tam se bere med drugim: »Vodja Celjskih latinskih šol, — velik protivnik Slovincov in celimu mestu neprijeten mož — je bil pred kratkim svoje službe odstavljen.« — Kdor je to pisal, je totiga moža krivično sodil. Zagotovim Vas, de sim pred kratkim s slovenskimi učenci govoril, ki pravijo, de zdaj svojiga očeta zgubijo. Ne zamerite mu, če slovenskiga jezika govoriti ne zna, ker ni rojen Slovec, in že 72 lét star mož — vunder ni bil nikakor protivnik slovenšine. Kako zamore kdo tudi reči, de je bil celimu mestu neprijeten, ker je vžival tukaj veliko čast in spoštovanje. Če pravi g. dopisnik, de je bil »svoje službe odstavljen,« — zakaj pa ne pové tudi vzroka, ki ga je odstavil? Starost je, ki ga je odstavila, ker je že 72 lét star. Zavolj svojih zaslug za šolstvo je prejel zasluženi vodja pred 2 létama veliko zlato svetinjo, ki njegove porsí po pravici kinči. — To v razjasnjenje krivičniga razsodka zastran verliga možá.«

### **Novičar iz slovenskih krajev.**

**Iz Marburga.** Ne davno je u naših „Novicah“ u nekem članu bilo povedano, da je u Marburgu u latinskih šolah 17 mladenčev se izpitavanju (izpraševanju) iz slovenskiga jezika podverglo. To se mora toliko popraviti, de jih ni bilo 17, ampak 54. Prihodnje šolno léto u Marburgskih latinskih šolah, katere zana-prej iz 8 odredov obstojijo, se bo, kakor je že u Grač-kih novinah službeno na znanje dano, začelo 1. oktobra t. l. Za upisavanje se imajo mladenči oglasiti v treh slednih dnevih tekočiga mesca septembra.

J. Matiašič.

**Iz Vipave.** Turšica bo létas pri nas prav bogat pridelk dala; slabeji se pa letina za vino kaže, zato ker vreme zadržuje, de grojzdje le počasi zori. Stare zaloge vina, so pri nas kakor tudi v Gorici popolnoma pošle, kamor so iz Laškiga že veliko tavžent veder vina dopeljali.

V.

**Iz Ipave.** Ne le samo v Šembidu nad Ipavo, ampak tudi vse druge šole Ipavske dolíne, namreč: v Ipavskimu Tergu, v Šturji in v Černim verhu so vredne velike pohvale. Tudi od teh 3 imenovanih šol, tako dobro duhovni, kakor tudi učenci so se létas per očitnim izpraševanju s svojimi pridnimi učenci prav dobro obnašali; — tode mi jih ne povzdigujejo tako pregnano, kakor se v „Novicah“ bere, de jih po nekterih družih krajih povzdigujejo.

Ipavci.

**Ljubljana 11. septembra.** V našim zadnim so-stavku smo 175 novih županij popolno osnovanih naznanili. Od tačas je boljši prepričanje skorej povsod zadržke volitev premagalo, in po verjetnih naznanilih, ki so nam do današnjiga dne dospeli, so volitve in tudi prisege izvoljenih mož že v 324 županijah srečno dokončane, namreč: v okrajnim poglavarstvu Ipave,